

постническо лице, той стискаше в сухите си пръсти божешка тояга, на гърба си носеше кърпена и протрита торба. Ала в очите му грееше някакъв топъл пламък, който покодряваше и смущаваше. Чертите на лицето и движенията на ръцете му бяха изтъкани от тихо благородство.

Елисавета и Анна застанаха на друма. Като зърнаха бъдещата ландграфиня, люде^{те} почтателно свалиха шапки. Отпуснаха се гневните юмруци, камъните паднаха, виковете утихнаха. Децата престанаха да дърпат непознатия за туниката, за въжето препасано около кръста му.

- Какво има? Кой е този човек? Защо го притеснявате? - попита Елисавета.

- Това е някакъв странник-крадец... - отвърна един момък - скита покрай къщите, спира се по дворовете, говори на люде^{те} чудни приказки...

- Кой си ти и какво дириш^ш между нас? - се обърна момичето към просека.

- Dominus det tibi pacem...¹⁾ - отвърна смирено чужденецът.

- Amen²⁾ - пошъпна Елисавета и се прекръсти.

- Защо те преследват тия люде? - попита Анна.

- Господ ще им прости, те не знаят какво правят... - каза кротко непознатият.

- Какво дириш между нас? - отново запита Елисавета.

- Странствувам, за да посоча на люде^{те} пътя на спасението.

- И кой е той?

- Истината на Евангелието... Словото на Бог наш Исуса... Защото, който е истински християнин^и трябва да живее по християнски, според Исусовото учение, което люде^{те} са забравили... Ние сме апостоли, които искат да припомнят загубената същина на Неговото слово..

- Това нова религия ли е? - каза недоверчиво Анна.

- Не. Ние сме братя на нов религиозен орден^и

1) Бог да ти даде мир.

2) Амин